

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **B. K.**, zast. JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem, se sídlem Táboritská 23, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 A 40/2016 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 A 40/2016 – 20, odmítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2016, č. j. CPR-2990-2/ČJ-2016-930310-V234, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 1. 2016, č. j. KRPA-334476-29/ČJ-2015-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 2 písm. b) a § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na území České republiky po dobu 1 roku. Městský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby.

[2] V odůvodnění uvedeného usnesení městský soud konstatoval, že podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho právního zástupce doručením do datové schránky dne 6. 4. 2016. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tak bylo pondělí dne 18. 4. 2016, neboť desátý den lhůty připadl na sobotu. Žaloba však byla u městského soudu podána až dne 6. 5. 2016, a městský soud ji proto odmítl pro opožděnost.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž poukázal na skutečnost, že mu bylo rozhodnutí žalované doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 6. 4. 2016, další účastník (jeho družka H. K.) obdržela rozhodnutí žalované později a městský soud proto měl podle stěžovatele zkoumat běh lhůty nejen vzhledem k doručení jeho zástupci ale i od doručení jeho družce. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že soud měl s ohledem na okolnosti případu zjišťovat důvody, proč nebyla lhůta pro podání žaloby dodržena. V této souvislosti uvedl, že lhůta nebyla dodržena s ohledem na obtížnější komunikaci mezi stěžovatelem a jeho zástupcem, neboť mohou komunikovat pouze zprostředkovaně, a proto se o doručení rozhodnutí dozvěděl až v době, kdy byla lhůta pro podání žaloby zmeškána. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila se závěry, k nimž dospěl městský soud.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V posuzované věci však připadá v úvahu pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve vztahu k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) téhož zákona důvodem speciálním. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. totiž vylučuje důvod podle písm. a) téhož ustanovení, neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu i tehdy, byla-li soudem v předcházejícím řízení nesprávně posouzena právní otázka.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení otázky, zda stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalované opožděně.

[9] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

[10] Podle odst. 3 téhož ustanovení, *připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

[11] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

[12] Jedním ze zvláštních zákonů, který stanoví jinou zvláštní lhůtu pro podání žaloby, je zákon o pobytu cizinců. Podle § 172 odst. 2 tohoto zákona, musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout.

[13] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce, který jej zastupoval již ve správním řízení. K doručení došlo prostřednictvím datové schránky dne 6. 4. 2016. Desetidenní lhůta k podání žaloby uvedená v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak počala běžet dnem 7. 4. 2016 a jelikož poslední den lhůty připadl na sobotu 16. 4. 2016, bylo s ohledem na § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem lhůty pondělí 18. 4. 2016. K tomu, aby v posuzovaném případě byla lhůta pro podání žaloby zachována, tak bylo třeba, aby žaloba byla nejpozději dne 18. 4. 2016 předána soudu, nebo jemu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, nebo předána orgánu, který má povinnost ji doručit. Tak tomu však nebylo, neboť žaloba byla sepsána a u městského soudu osobně podána až dne 6. 5. 2016, tj. více než dva týdny po uplynutí lhůty pro její podání.

[14] Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že žaloba byla podána opožděně, a krajský soud postupoval správně, pokud ji odmítl.

[15] K námitkám uvedeným v kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud již jen stručně konstatuje, že datum doručení rozhodnutí žalované družce stěžovatele nemá žádný vliv na posouzení včasnosti podání žaloby stěžovatele, neboť pro posouzení včasnosti žaloby podané stěžovatelem je rozhodující pouze datum doručení rozhodnutí žalované stěžovateli. Družce stěžovatele bylo ostatně rozhodnutí žalované doručeno dle dodejky dne 8. 4. 2016, proto by byla žaloba opožděná i v jejím případě.

[16] Na posouzení věci nemá vliv ani poukaz stěžovatele na skutečnost, že žaloba byla podána opožděně v důsledku zprostředkované komunikace mezi stěžovatelem a jeho zástupcem, neboť je pouze na advokátovi a jeho klientovi, aby si zvolili, jakým způsobem budou mezi sebou komunikovat.

[17] Na samotný závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že desetidenní lhůta k podání žaloby stanovená v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je poměrně krátká, jak však zdejší soud judikoval již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, *správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Proto ani podstatné zkrácení lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění v § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, na deset dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nelze považovat za projev diskriminace vůči cizincům*.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Nejvyšší správní soud se zřetelem k výše uvedenému kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[19] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu